

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ČERVEN 2018*** ROČNÍK XIX.*** ČÍSLO 6

Citát inspirující:

„Psaní je hra, při které si jednoho dne budou užívat čtenáři, jen
pokud si při procesu psaní užíval spisovatel.“ Miro Gavran

Václav Franc VZPOMÍNÁNÍ

Stále myslím na místa
která pořád existují

Chtěl jsem jim ujet
ale nejde to

Jako po snídani
kdy jsem sytý
hladovými vzpomínkami

JAKÉ JSOU VAŠE KNIHY STOLETÍ?

Koncem října si připomeneme 100.výročí vzniku Československa a právě k tomuto výročí byla vyhlášena v rámci literární ceny Magnesia Litera anketa o nejlepší česky psanou knihu století. Každý čtenář mohl hlasovat ve výběru veřejnosti, zatímco ve výběru odborné veřejnosti hlasovali spisovatelé, vědci a odborníci. A jak anketa dopadla? Výsledky vidíte zde:

Knihy století

Výběr odborné veřejnosti:

Jaroslav Hašek: Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války
(1921)

Bohumil Hrabal: Obsluhoval jsem anglického krále (1982)

Karel Poláček: Bylo nás pět (1946)

Výběr veřejnosti:

Zdeněk Jirotka: Saturnin (1942)

Jaroslav Hašek: Osudy dobrého vojáka Švejka za stoleté války
(1921)

Smoljak, Svěrák, Cimrman: Divadlo Jára Cimrmana (1987)

Přiznám se, že jsem podobné výsledky očekával. Nakonec pro Haškova Švejka a Hrabalovu knihu jsem hlasoval taky. Pochopitelně každému z nás tam nějaká kniha může chybět, ale to je prostě anketa. Jak říká Jára Cimrman: „Můžeme s tím nesouhlasit, ale to je tak všechno, co s tím můžeme dělat!“

Důležité je, že těch česky psaných knih vzniklo za století opravdu mnoho. A pochopitelně můžu namítnout, že ve výběru chybí poezie. Ta je vždycky tak trochu Popelkou, určitě by si aspoň jedno místo ve výběru zasloužila. A hned mě napadají básníci a jejich knihy, ale ... nakonec si každý z nás může udělat takovou soukromou anketu a vybrat si svoje knížky století, ke kterým se bude vracet. Takže jaké jsou ty vaše knihy století? Napište do Kobry. Rád váš názor uveřejním.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Ilona Pluhařová získala 3.cenu na literární soutěži Hlinecký hrneček 2018 ve IV. kategorii (ostatní – do 100 let) za povídku na téma: „Můj den bez počítače, tabletu a mobilu.“
- Václav Franc získal 6.místo v literární soutěži „Jakub Arbes 2017“ za povídku „Muž z vitriny.“ Povídka bude uveřejněna ve sborníku soutěže, kde bude představeno 12 nejlepších povídek.
- Sobotecký básník Adam Hošek uveřejnil svoji tvorbu v Tvaru číslo 10/2018 v článku „Kam světlo nedosáhlo.“
- Ilona Pluhařová se dostala do finálového večera soutěže Divadla D21 „Otevřená kniha“ s povídkou „Já to nikdy nevzdávám.“ Vybraná povídka vyšla ve sborníku soutěže.

Václav

Svět knihy Praha 2018 (10. - 13. května 2018)
24. mezinárodní knižní veletrh a literární festival
Výstaviště Praha , Čestný host: Izrael,
Témata: Komiks a Převratné 20. století

ČAJ č. 141 – Vladimír POHORECKÝ A KOPIDLNO

Červnový ČAJ Vám přináší opět nálož zajímavého čtení a dokonce dva hosty. Jedním z nich je Vladimír Pohorecký, který mě zaujal svojí knihou „Profesionálka a jiné povídky.“ Dnes se Vám představuje povídkou „Život přijde ve středu.“ Jeho knihu i povídku můžu jen vřele doporučit.

Rozhovor je tentokrát „Nejen o Básnících Strakonicka!“ Poskytl jej ČAJi jeden z editorů zajímavé publikace, která představuje antologii regionální poezie 20. a 21.století na Strakonicku, Michal Štěpánek.

Dalším, tentokrát netradičním hostem je město Kopidlno. Rozhodl jsem se, že se pokusím navštívit některá města a obce našeho okresu, abych čtenářům přiblížil kulturní atmosféru oněch míst. O Kopidlnu se říká, že je místem z největší kriminalitou na okrese. Ale jak je to s kulturou? Oslovil jsem řadu osobností města, bohužel odpověděl mi jen zlomek na moje tři anketní otázky, ale i tak si myslím, že výpovědi Zdenky Gláserové Lebedové, Niny Dyčenkové, Oldřicha Suchoradského, Jana Řehounka a Ilony Pluhařové přece jenom město Kopidlno představují. Zajímavá je i výpověď Niny Dyčenkové o jejím příchodu do města z ukrajinské Malinovky v roce 1993.

Tvorbu regionálních autorů zastupuji já svými „Limeriky od Kopidlna.“ A pochopitelně Vás všechny zvu na „Kopidlenské slavnosti“ v sobotu 23.června 2018.

V červenci nám začínají prázdniny a čas dovolených. Slibuji, že Vás s ČAJem pozvu na cestu do vzdálenějších krajín. Budu se totiž věnovat francouzské literatuře a chystám jedno velké daleké překvapení.

Václav

ADRIAAN VAN DIS – JÁ SE VRÁTÍM

Vydal Host – vydavatelství, s.r.o.

Z nizozemského originálu přeložila

Martina Limburg Loučková

Oceňovaný nizozemský spisovatel Adriaan van Dis (1946) v románu „Já se vrátím“ vypráví příběh spisovatele, jehož osmadvadesátiletá matka bilancuje svůj život. Prožila jako dcera brabantského farmáře vztah s indonéským vojákem, odchází s ním do vzdálené asijské země. Zde porodí tři dcery, ale do života jí vstoupí válka, takže skončí s dcerami v japonském koncentračním táboře. Válku sice všechny čtyři, ona i dcery, přežijí, ale manžel umírá. Vrací se do Nizozemska, ale ještě před tím otěhotní a s novým manželem vychovává syna, vypravěče příběhu. Dědictví jí umožní návrat k důstojnému životu, ale na sklonku života žije v domově seniorů a chce odejít z tohoto světa. Medituje, přestává jíst, třídí různé věci, neboť chce odejít očištěna.

A právě její vzpomínky a rozhovory se synem jsou zajímavou koláží vzpomínek, ale i popisem posledních dní člověka. K matce přijíždí i její jediná žijící dcera Saskia a společně s bratrem jsou svědky odchodu matky na onen svět.

Matka líčí mimo jiné seznámení s jejím prvním manželem (str. 182): „Vypadal nádherně, lesklé knoflíky, kalhoty s lampasy ...“ I třeba seznámení s druhým mužem, otcem spisovatele (str.197): „Ukázala mi železnici smrti, na které pracoval můj otec jako válečný zajatec – po válce se s ním seznámila v táboře Červeného kříže,...

Zajímavá kniha, postupně odkrývá jeden dlouhý lidský osud.

Z knihy jsem si poznamenal některé zajímavé okamžiky: Viz str. 25: „Někdy ti nezbývá, než si štěstí vylhat.“

str. 44: „Spisovatel si musí ušpinit ruce – ve své hlavě. Za psacím stolem podniká cesty, páchá vraždy, znásilňuje a miluje, je pachatelem i obětí ...“

str. 198: „Strach je propast a někdy musíš skočit.“

Václav

Petr JANEČEK : MÝTUS O PÉRÁKOVÍ

Městská legenda mezi folklorem a populární kulturou
Vydalo nakladatelství Argo v roce 2017

Petr Janeček vydal po svých třech knihách „Černá sanitka ...“ či „Krvavé Máry“ tentokrát knihu o mýtické postavě 20.století – o pérákovi. Postavě, která je mnohdy spojována s odbojem proti nacistům za 2.světové války, ale pérák se objevuje i v dalších desetiletích. Janeček zpracoval podle vyprávění pamětníků pozoruhodnou knihu. Rekonstruuje mýtus o pérákovi a osvětluje jeho různé podoby v různých oblastech či časových úsecích. Zároveň dokládá jeho zahraniční původ v původně britské putovní pověsti o Spring-heeled Jackovi z druhé třetiny 19. století a ukazuje paralely českého mýtu o pérákovi z Německa, Ruska a dalších částí světa.

Kniha je zajímavá pro nás i vzhledem k častým exkurzím do našeho kraje, resp. Jičínska. Především díky Pavlu Kracíkovi, který sesbíral řadu postřehů a poznatků v nepublikovaném rukopisu „Vyprávění o pérákovi na Jičínsku: Komentované přepisy terénních rozhovorů a jejich folkloristická analýza“ z roku 2017.

Víte, kdo byl Jan Žrout a jak přispěl k mýtu „o pérákovi“ v Jičíně koncem 50.let 20.století? A že se vykytoval pérák v Kopidlně či Valdicích či Staré Pace. Určitě knihu doporučuji k přečtení.

A taková malá perlička. Ve vyprávění pamětnice V.H., žena , nar. 1941, SŠ , účetní, Jičín, se vyskytuje její vzpomínka na péráka na Babáku, na kterého si po letech vzpomněla, když jela do Nové Paky k zubaři MUDr.Francovi.

Pérák je prostě fenomén a můžeme si jej podle Janečkova návodu představovat všelijak. V každém případě vytvořil v ústním podání postavu, která byla mnohdy kladná, neboť bojovala s nepřítelem za války. Zároveň jde z některých vzpomínek na péráka strach, protože to nebyla jen kladná postava, jak by se mohlo snad zdát.

Kniha je doplněna obrazovým materiálem, nechybí fotky právě z Jičína či Kopidlna. O to víc by měla kniha zaujmout náš čtenáře z těchto míst. Příznám se, že jsem si na mapce Jičína představoval, kde všude se pérák objevil.

Václav

Jan LIPŠANSKÝ : CALELLA NA KONCI SEZÓNY

Jan Lipšanský nás čtenáře zve do španělského letoviska Calella, kde se na konci sezóny začíná tajuplný příběh hlavního hrdiny, který se nostalgicky vydá do míst, kde mu bylo dobře. Náhodné opětovné setkání se svojí láskou Hankou, jej vrací zpět, i když dvakrát do stejné řeky ... Společně vzpomínají na chvíle prožité na španělském pobřeží, ale zároveň jsou účastníky řady záhad a podivností. Kdo je tajemný mnich? A jak to, že se sny stávají skutečností? Jak je možné, že naši dvojici již očekávají v Montserratu? A proč ve Španělsku potkává náš hrdina svoji další platonickou lásku Danu? A jak je to s jeho neúspěšným vztahem k ženám? (Viz str.93: „Na některé lásky se sakra těžko zapomíná, i když nebyly jen růžové.“)

Tajuplný příběh nás seznamuje se španělskými reáliemi, ale nakonec jeho rozuzlení najdeme v Praze a dokonce na českém venkově, kde se konečně dozvídáme, jak je to s oním tajemným mnichem, ale i ostatními záhadami.

Próza Jana Lipšanského není jen vyprávěním, ale je zajímavou sondou do našeho myšlení, pokládá nám otázky a nutí nás zamyslet se nad naším životem. Kde děláme chyby? A umíme se z nich poučit?

Dovolím si odcitovat několik ukázek z knížky: str. 37: „Žena není z granulí, aby se dala zalít vodou a vyrostla v ní láska.“

str.88: „Vzpomínky jsou a budou mojí součástí, tvoří mne a formovaly mne. ... všechny mé přehmaty mne naučily tomu, abych dnes nekradl a snažil, alespoň snažil, se hloupě nechovat.“

str.134: „Touží člověk v životě po neustálém vzrušení, napětí a dramatech, nebo by raději žil poklidně a šťastně?“

str. 143: „ Žádné místo, žádný člověk nejsou při druhém setkání stejní. Vyvíjíme se, rosteme, poznáváme, měníme se. Možná mi samotné to městečko, Calella, chtělo naznačit, že je konec a je potřeba také zavřít krám.“

A tak náš hrdina doputuje na můstek lodi Calella Temporada Final, aby rozluštil záhadu svého života. Aby poznal Calellu – tentokrát dívku. Možná tentokrát na začátku sezóny nebo nového vztahu.

Václav

Dobrý den, pane Franci,

dostal jsem na Vás kontakt od paní Pluhařové na prosincové knižním veletrhu v Lysé. Vytvořili jsme projekt sdílené knihovny Knihofil, který by Vás, jako autora i čtenáře, mohl zajímat. Další informace v příloze a níže. Napadlo nás propojit domácí knihovny. Každý má doma spousty knih, ke kterým se vrací jen zřídka. Proč je tedy nevypůjčit svým kamarádům, sousedům, kolegům nebo tomu, koho právě zajímají? Můžete se tak dostat k zajímavým titulům, na které jsou v knihovně fronty, můžete se od ostatních inspirovat k další četbě nebo poznat čtenáře Vašeho oblíbeného spisovatele.

Vytváříme "knihovnu knihoven". Čtenáři přidávají své knihy na náš web, komunikují spolu prostřednictvím našeho webového rozhraní a knihy si předávají osobně. Po celou dobu jsou knihy pojištěné a plně dohledatelné. Mohli bychom se pobavit o možnosti zviditelnění v časopisech, které vytváříte?

Děkuji a mějte se hezky Filip Veselý

Knihofil je sdílená knihovna, kterou vytváří čtenáři svými knhami. Nový koncept knihovny sází na internet a na knížky v domácích knihovnách čtenářů. Knihy si tak můžete vypůjčit od čtenářů ve svém okolí a zároveň jiným čtenářům nabídnout ty své.

Domácí knihovny čtenářů jsou propojeny prostřednictvím webu knihofil.cz a tvoří tak "knihovnu knihoven". Čtenáři přidávají knihy na web, komunikují spolu prostřednictvím webového rozhraní a knihy si předávají osobně. Celý proces výpůjčky je transparentní (každý pohyb knihy mezi čtenáři je zaznamenán) a po celou dobu výpůjčky jsou knihy pojištěny. Autoři projektu vysvětlují vznik myšlenky takto: „Každý má doma knihy, ke kterým se vrací jen zřídka. Proč je tedy nevypůjčit kamarádům, sousedům nebo kolegům – způsobem, který umožní knihy dohledat a nepoztrácet?“

Cílem projektu je také inspirace k dalšímu čtení a sblížení čtenářů. "Je pravděpodobné, že pokud mám stejné oblíbené knihy s jiným čtenářem, budou mě zajímat i jeho další, pro mě neznámé tituly. Při osobní předávce knihy pak mohou vzniknout i nová přátelství,"

sdělují tvůrci Knihofila. Nápadu, který funguje od srpna minulého roku, se můžete stát součástí registrací a úhradou ročního členství 200,- Kč, případně 100,- Kč pro mladší 25 let. Poté si již můžete vypůjčovat knihy od čtenářů ve svém okolí. Knihu si vyhledáte na webu, zažádáte o výpůjčku, domluvíte se na místě a času předání – na webovém komunikátoru – a poté knihu fyzicky převeźmete. Vyzkoušejte na www.knihofil.cz

„Máchovka“ slaví kulatiny obměnou pravidel

S jubilejním 10. ročníkem mění literární soutěž Máchovou stopou pravidla. Letošní soutěžící z řad dospělých i středoškoláků to budou mít o něco těžší než ti v předcházejících ročnících. Kromě vyhlášeného tématu „Nejistá budoucnost“ musejí respektovat ještě omezenější stanovený rozsah. Předepsaným formátem je totiž povídka v rozsahu padesáti slov. O vítězích rozhodne odborná porota, již bude předsedat letošní laureát Magnesia Litery v kategorii poezie Milan Děžinský z Roudnice nad Labem. Vítězové opět obdrží knižní ceny a jejich texty budou otištěny ve speciálním čísle novin Knihovny K. H. Máchy v Litoměřicích, která soutěž pořádá. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhne za účasti porotců jako už tradičně v listopadu 2018 v Litoměřicích a bude spojeno s neformálním rozborovým seminářem pro oceněné.

Soutěžící mají příspěvky posílat do 31. srpna 2018 ve formátech typu .doc nebo .odt, tedy nikoli jako .pdf, na e-mail machovoustopou@seznam.cz. Na závěr příspěvku musejí uvést soutěžní kategorii (dospělí/středoškoláci), celé jméno, e-mailovou a poštovní adresu i telefonní spojení.

Více info o aktuálním ročníku i těch minulých: <https://www.knihovnalitomerice.cz/projekty/m%C3%A1chovou-stopou/>

NOC LITERATURY 2018 V JIČÍNĚ

Již počtvrté se jičínští pořadatelé připojili k projektu Noc literatury, aby na čtyřech různých místech představili zájemcům současnou literaturu. Četlo se v Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně, v Židovské 100, v Rumcajsově ševcovně a u Korunovační kašny na Valdštejnově náměstí. Jako interpreti textů se představili Filip Richtermoc, Petr Prokeš, Radim Jíra a Gabriela Holbová Šťastná.

Závěrečné posezení se konalo v Židovské 100, kde zahrálo e BaStaduo.

Noc literatury je veřejné čtení evropské literatury na atraktivních, běžně nedostupných místech. Během jednoho večera je zajímavými osobnostmi představena řada úryvků, publikum si samo může vybrat, kam a co půjde poslouchat. Letošního ročníku se vyjma Jičína zúčastnilo přes 70 českých a evropských měst.

A kdo z autorů a jejich díla nám byl naservírován?

Francouzský autor DAVID FOENKINOS (*1974) - Záhada Henriho Picka (četl Filip Richtermoc v Knihovně Václava Čtvrtka), dále irský spisovatel MÁIRTÍN Ó CADHAIN (1906–1970) – Hřbitovní hlína (četla Gabriela Holbová Šťastná v Rumcajsově ševcovně), Rakušan MICHAEL KÖHLMEIER (*1949) – Dva pánové na pláži (četl Petr Prokeš u Korunovační kašny na Valdštejnově náměstí) a švédský spisovatel JONAS HASSEN KHEMIRI (*1978) – Všechno si nepamatuju, (četl Radim Jíra v Židovské 100).

Knihy to jsou určitě zajímavé. Asi nejvíc mě zaujala ukázka z románu Hřbitovní hlína, kde autor líčí, jak se hlavní hrdinka knihy dívá na svůj vlastní pohřeb, ale i další ukázky byly zajímavé, například v úryvku z knihy Dva pánové na pláži se sejdou Chaplin a Churchill.

Určitě se po výše představených knihách v knihovně poohlédnu. A co vy?

Václav

PRAŽSKÝ KNIŽNÍ VELETRH 2018

Už se stává pomalu tradicí, že si nenechám ujít setkání příznivců knih a literatury v rámci knižního pražského veletrhu „Svět knihy.“ Nejinak tomu bylo i letos, takže jsme společně s Ilonou Pluhařovou v pátek 11.května 2018 před půl desátou ráno, to je čas, kdy se otvírají brány veletrhu, stály před výstavištěm. Vždycky když stojím v té frontě nedočkavců před vstupní branou, mám zvláštní pocit, že mě čeká něco výjimečného, neopakovatelného. A i letos jsem ten příjemný pocit opět měl.

Vedle řady stánků se zajímavými tituly jsem i letos potkal řadu známých a přátel. Například Jirku Lojína či Honzu Řehounka, který nás zval na Hrabalovou Kersko, které se uskuteční již podvacáté 19.května 2018.

Navštívili jsme autogramiádu autora historických knih Vlastimila Vondrušku. Ilona si nechala podepsat jeho novou knihu „Jičínské pole mrtvých“ a v krátké diskusi nám pan Vondruška přislíbil rozhovor pro podzimní číslo ČAJe, takže se máte na co těšit.

Těch lákadel kolem nás bylo nepočítaně, takže se nám občas zatočila až hlava, ale stálo to všechno za to. Pochopitelně jsem si přivezl i řadu letáčků a námětů, ale i knih. Třeba antologii současné české a slovenské poezie „Refrény času,“ kterou společně vydala Obec spisovatelů a Spolok slovenských spisovateľov. Takže třeba někdy v Kobře nebo ČAJi o knize napíši.

Svět knihy nám opět hodně dal (snad můžu mluvit i za Ilonu) a příští rok si tento svátek zcela určitě nenechám ujít. A vás všechny zvou zase v polovině května 2019 do Prahy na Svět knihy.

Václav

NA NÁVŠTĚVĚ U ČAPKŮ

V sobotu 5.května 2018 jsme se s manželkou Lad'kou vypravili do Malých Svatoňovic. Pozvali nás bratři Čapkové, neboť právě tam se Karel Čapek narodil. I když, jak nám sdělila paní průvodkyně, kdyby na počátku ledna 1890 nenapadlo tolik sněhu, možná by Karel Čapek spatřil světlo světa v Hronově stejně jako jeho sourozenci Helena a Josef.

Zájemce o návštěvu Muzea bratří Čapků mohu odkázat na stránky <https://www.malesvatonovice.cz/muzeum/> . Ale především mohu osobně doporučit.

První patro je věnováno Karlu Čapkovi a prý právě v těchto prostorách se opravdu Karel Čapek narodil (v prostorách služebního bytu MUDr. Antonína Čapka).

Druhé patro je pak věnováno výtvarné tvorbě Josefa Čapka. Pochopitelně zde najdete i řadu zajímavostí ze života rodičů, stěhování rodiny a studií, stejně jako pražská léta. Expozice věnovaná Josefu Čapkovi potom dokládá i jeho smutný životní osud za 2.světové války. Dokonce jsem si z muzea přivezl knihu „Dopisy z koncentračního tábora Sachsenhausen,“ věnující se právě posledním letům života starších z bratří.

V Malých Svatoňovicích si bratři Čapků moc váží. Dokonce zde pojmenovali kavárnu známou postavou z děl Čapků, tedy „Dášenska.“ Restaurace se jmenuje „Salamandr“, tedy česky „mlok.“ A navštívili jsme ji, je stylově zařízená, najdete tam třeba divadelní plakát ze hry „Loupežník,“ ale i další připomínky ze života Karla a Josefa Čapkových. A na jídelním lístku Vás možná překvapí kuřecí steak "Bílá nemoc" nebo "Lotrandova šavle" či fazole "Krakatit!" Moc nám chutnalo!

Tak neváhejte a vydejte se i vy do Malých Svatoňovic!

Václav

HRABALOVO KERSKO ČÍSLO DVACET

Všechno začalo vlastně na pražském knižním veletrhu „Svět knihy“, kde jsem potkal Honzu Řehounka. Dal mi pozvánku na 20.ročník „Hrabalova Kerska“ a srdečně mě zval. Jako autor povídky „Zvláštní kocour Ferda“ věnované právě Bohumilu Hrabalovi jsem už delší dobu uvažoval, že se jednou do Kerska musím vypravit. A tak slovo dalo slovo a já v sobotu ráno 19.května mířil vláčkem do Nymburka. Tam jsem přisedlal na autobus pořadatelů. Se zastávkou na hřbitově u hrobu Bohumila Hrabala, jsme dojeli do Kerska, kde se nás u Svatojosefovského pramenu ujal Jan Řehounek. Absolvovali jsme s ním pochod po místech, které měl Bohumil Hrabal rád. Prohlédli jsme si Hrabalovu chatu, pískovcový menhir u Labe, památnou borovici „Krásnou Pepinu“ i dnes již rozpadlou „Švarnou Tonku.“ A pochopitelně nemohla chybět ani místa, kde se natáčel film Slavnosti sněženek. Celý okruh trval více než dvě hodiny, ale byl zajímavý, zvláště i výkladem znalce pana Hrabala Honzou Řehounkem. Ten vyprávěl celou řadu zajímavostí, kdy mohl Hrabala poznat už jako kluk v Nymburce, ale i v pozdějších letech přímo v Kersku.

Do Kerska taky zamířila skupina cyklistů v tzv. Hrabalovské cyklojízdě. A u Labě jsme se sešli s účastníky z plavby lodí Blanice z Nymburka.

Naše kroky směřovaly do Lesního ateliéru Kuba, kde se celý odpolední bohatý program odehrával. Ale návštěvníci si mohli prohlédnout i venkovní výstavu „Život a dílo Bohumila Hrabala,“ či výstavu „Každý den zázrak.“ Kde bylo zachyceno dílo Bohumila Hrabala pohledem českých malířů a grafiků. Nechyběl bohatě obdařený stánek Městské knihovny Nymburk, kde nechyběla příslušná literatura, pohledy a třeba i brožurky. „Deset let slavnosti Hrabalovo Kersko“ a „Druhé desetiletí slavnosti Hrabalovo Kersko,“podrobně mapující předchozích 19 ročníků setkání. Jen připomenou, že první setkání se konalo v Kersku 22.května 1999 a jak pořadatelé přiznali, od těch dob se věhlas setkání značně rozšířil.

Nechyběla živá hudba (skupiny Tojo Band a Vanua2), ale i „Evangelium schizofrenního strýce“, v dramatizaci Jana Řehounka

předvedl divadelní soubor Hálek Nymburk. Ze známých osobností se divákům představila Jitka Zelenohorská, herečka známá z filmů „Ostře sledované vlaky“ nebo „Skřivánci na niti.“ Tereza Bebarová přečetla ukázkou z Postřižin a představila audioknihu. Pavel Nový doprovázel vylosování divácké soutěže svým humorem.

Přesto že se někteří avizovaní umělci omluvili, byl program bohatý. Navíc si návštěvníci mohli poslechnout audioukázky z knih Bohumila Hrabala v místním „Poesiomatu.“ Pochopitelně nechybělo Postřižinské pivo a další bohaté občerstvení.

Přiznám se, že když jsem Kersko opouštěl, byl jsem plný dojmů. Vezl jsem si i knížku Jana Řehounka „Nymburk literární,“ ale i další postřehy a nápady, snad je využiji třeba na našich akcích.

A pořadatelům z Městské knihovny v Nymburce, Klubu čtenářů Bohumila Hrabala, Vlastivědnému muzeu Nymburk, městu Nymburk, Pivovaru Nymburk a Lesnímu ateliéru Kuba v Kersku nezbývá než moc poděkovat.

Genius loci v Hrabalově Kersku stále existuje. I mně trochu inspiroval a cestou domů vláčkem jsem si poznamenával některé náměty, které snad v brzké domě dám na papír. A do Kerska se zase někdy vypravím. Stojí to za to!

Václav

OHLASY NA KNÍŽKU VÁCLAVA FRANCE „POVÍDKY Z DĚRAVÉ KAPSY“

Václave,

díky za knížku, přelouskal jsem ji nadvakrát, zpočátku jsme si říkal, to se pobavím, ale přišla i čísla "těžké váhy", jako je např. Kdo život nedal, Tajemství starého ořešáku nebo i Muž z vitríny.

K Čapkovi mají některé povídky blízko, nejen stylem, ale i náhledem na svět a na to lidské pinožení. Pana Píšu znám, ne osobně, ale kdysi (zamlada) si povšiml i mých povídek (v novinách).

Takže jsem si počel. Zdraví Lubomír Macháček

Ahoj Václave.

Mockrát děkuju za knihu povídek z děravé kapsy.

Jsou hravé a některé mne vysloveně potěšily. Třeba takové ztupené brusle v zápase na MS v hokeji. Ta má bezvadnou pointu.

I zahradník vyvražďující své děti dokázal udržovat mou pozornost v napjatosti a dopředmýšlet (marně), co se za tím skrývá.

Blahopřeju. A ještě jednou děkuju.

Tak ať se ti i nadále daří v spisovatelství i v běžném životě.

Tonda Šlechta

Setkání v Lucii ve středu 25.dubna 2018 po letech.
 Sedící odleva – Ilona Pluhařová, Jana Benešová,
 stojící odleva – Václav Franc, Eva Jebavá, Draga Zlatníková,
 Josef Jindra a Martin Žantovský.

(Foto pan číšník z restaurace Lucie
 fotoaparátem zapůjčeným od Martina Žantovského.)

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
 Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska
 Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz
 Ročník 19. Číslo 6. Červen 2018.
 (5.června 2018)
www.ikobra.cz